

~ 1 ~

- Biztos, hogy nincs más megoldás? Egyáltalán nem akarok elköltözni, anya – sóhajtottam elfúló hangon, az arcomon legördülő könnyekkel.

Vigasztalóan sápadt arcomhoz emelte a tenyerét, hüvelykujjával letörölve egy könnycseppet.

- Tudom, Kincsem, és annyira sajnálom, hogy ki kell szakadnod innen... de így lesz a legjobb, Te is tudod. A kísérleti kezelést itt Bostonban nem tudják biztosítani Neked, arról nem beszélve, hogy anyagilag sem tudom...

- Tudom, tudom – vágtam közbe kissé ingerülten anya mentegetőzésébe, miközben elhúztam az arcom a tenyeréből és elfordultam tőle, hogy ne kelljen látnom, ahogy könnybe lábadnak a szemei a büntudattól. – Nem tudom, apa egyáltalán miért vállalta ezt az egészet. Tizenhat éven keresztül nem úgy tűnt, mintha nagyon érdekelnénk őt.

- Ne legyél ilyen, Mimi, apádnak igenis fontos vagy! – gúnyosan felhorkanva megforgattam a szemem válaszként. – Minden szívat megmozgatott, hogy rátaláljon erre a kísérleti kezelésre és elintézzé, hogy megkaphasd. Nem sajnál sem időt, sem pénzt, ha a gyulladásodról van szó, ezt nem vitathatod!

- Kár, hogy az idejére és a pénzére nemcsak az elmúlt egy évben lett volna szükségünk...

Anya beletörődően sóhajtott egyet, miközben hátradőlt a kanapén.

- Valóban nem volt eddig a legpéldásabb apa, de be kell látnunk, hogy most nagy szükségünk van a segítségére, és én nagyon örülök, hogy nem nekem kellett könyörögnöm neki, hanem magától ajánlotta fel.

Belátom, igen. Borzalmasan dühít, hogy rá vagyunk szorulva apám segítségére, ahogy az is, hogy az ország másik végébe kell költöznöm hozzá, anya nélkül.

Utoljára... mikor is voltam apánál? Ahogy lenni szokott, legutóbb a karácsonyi szünetben utaztam San Franciscóba pár napra, vagyis nyolc teljes hónappal ezelőtt. A korábbi években ennél sűrűbben nem is láttam sem őt, sem az öcsémet, aki vele él, de amióta megvan a diagnózisom... hát, azóta túlságosan is sokat találkozunk, mert folyton-folyvást ide utazgat Bostonba.

És az öcsém... hát, öt évek óta csak annyit látom, amennyi időt hajlandó a közös étkezéseken eltölteni velünk, mikor ott vagyok, aztán vonul is vissza a szobájába, az ég tudja, mit csinálni. Valószínűleg két kezemen meg tudnám számolni, hány szót váltottunk összesen az évek alatt.

Gyakorlatilag két idegenhez költözöm be holnap. Ettől a gondolattól még a hideg is kiráz – ennél még talán a halál is jobb... az egyetlen vigaszom, hogy a nyár végéig a legjobb barátnőm is odaköltözhet velem.

- Mimi, - zökkentett ki anya néma gondolatmenetemből halkan, egy óvatos félmosollyal a szája sarkában. – Kincsem, próbálj meg pozitívan hozzáállni ehhez az egészhez. Nerinával már mondtuk Neked, hogy ez egy nagyon jó lehetőség arra, hogy kicsit magad mögött hagyd a „szegény, beteg lány” szerepét, és hogy egy új közösségben valamennyire visszatérhess az átlagos kamaszok életébe és mindennapjaiba, sajnálkozó pillantások és tolakodó kérdések nélkül. És én hiszem, hogy a környezetváltozás is a gyógyulásodat fogja szolgálni – folytatta, miközben megfogta és erősen megszorította a kezem.

Belenéztem anyukám mosolygó, mogyoróbarna szemeibe, amiket én is megörökölttem tőle, és halványan rámosolyogtam. Nagyon szeretném átvenni a hozzáállását, de borzasztó nehéz elvonatkoztatni attól a torokszorító érzéstől, amit a költözés gondolata kelt bennem.

Ismét könnybe lábadt a szemem.

- Annyira hiányozni fogsz, anyu – suttogtam neki remegő ajkakkal, miközben szorosan lehunytam a szemeimet, hogy megpróbáljam meggátolni a kitörő sírást.

- Te is nagyon fogsz nekem hiányozni, Kincsem – válaszolta, és közben szorosan magához ölelt. Jól esett elveszni az ölelésében, hosszú ideig utoljára.

~O~

Másnap reggel kimerülten és elkeseredetten ébredtem. Alig aludtam az éjjel; sokáig nem tudtam álomba merülni, miután ágyba kerültem, aztán csak hánykolódtam az álmok és rémálmok tengerén, többször is felriadva az éjszaka folyamán.

Remélem, a repülőn tudok aludni egy keveset. Jó pár órám lesz rá.

Miután nagy nehezen kikászálódtam az ágyból, kopasz fejemre kötöttem a szokásos zöld kendőmet és lementem a hálósobámként funkcionáló galéria lépcsőjén az alsó szintre – egy kis garzonlakásban laktunk anyuval, ezért csak így lehetett saját terem, anyu pedig a nappaliban aludt mindig a kinyitható kanapén –, hagymás tojásrántotta illata csapta meg az orromat a konyha felől. Arrafelé vettem az irányt.

- Jó reggelt, Kincsem! – köszöntött anya ragyogó mosollyal, miközben épp megterített kettőnk számára. A tányérok, evőeszközök és szalvéták már ki voltak téve; anya épp narancslevet töltött két üveg pohárba.

- 'Reggelt – köszöntem vissza kevésbé lelkesen, és levetettem magam az egyik székre az asztalnál.

- Hogy aludtál?

- Hát elég szarul, őszintén szólva – válaszoltam, miközben felkönyököltem az asztalra és megdörgöltem a szememet.

- Sajnálom. Hátha egy kiadós reggeli segít felpörögni kicsit – mosolygott rám, miközben odahozta az asztalhoz a serpenyőt.

Figyeltem, ahogy elfelezve tányérokra szedi a tojásrántottát. Nem igazán éreztem magam éhesnek – tett róla a szorongásom, ami egy apró csomóba húzta össze a gyomromat, de egy pár falatot megpróbáltam legyűzni a torkomon.

- Nerina mikor ér ide, írt már Neked? – kérdezte anyu két falat között.

- Még tegnap este írta, hogy fél tízre hozzák ide őt, – válaszoltam, miközben felnéztem a faliórára, ami tíz óra huszonkét percet mutatott. – vagyis percekben belül itt lesz.

- Szuper, akkor reggeli után még pakold be, amire szükséged van és kimaradt, és indulhatunk is a reptérre.

- Oké – bólintottam egy kis falattal a számban.

Ezután már csendben fejeztük be az utolsó közös reggelinket. Nerina közelgő érkezésének a gondolatára valamelyest kiengedett a szorító érzés a gyomromban, így végül sikerült az utolsó falatig megennem a nekem szánt adagot.

Nerina abban a pillanatban csengetett be, amikor az utolsó korty narancslevet nyeltem le. Anya elmosolyodott felcsillanó tekintetem láttán, és a mosogatóhoz lépett a koszos tányérokkal, én pedig felpattantam és az ajtóhoz siettem. Ahogy kinyitottam az ajtót, Nerinával azonnal egymás nyakába borultunk – a gyomrom szinte teljesen kisimult a karjaiban. Az arcomat beletemettem az épp élénklila csíkokkal tarkított sötétbarna hajzuhatagba, és mélyen magamba szívtam az ismerős vanília illatot.

Anyán kívül az egyetlen ember, aki mellett teljesen biztonságban tudom érezni magam, és akinek a jelenlétében békességre tudok lelni a legviharosabb gondolataim és érzelmeim ellenére is, az a legjobb barátnőm. Már tíz hosszú évre nyúlik vissza a barátságunk; mostanra már pontosan tudjuk, milyen hülye szokásai vannak a másiknak, hogy mivel tudjuk

felvidítani, megvigasztalni, szórakoztatni egymást, és az elmúlt tíz év minden felemelő és gyötrelmes pillanatát megosztottuk a másikkal.

Hétéves iskolás voltam már, mikor megismertem Nerinát. Anya akkoriban kapott egy nevelőnői állást a pár utcányira lévő gyermekotthonban, ahová, egyedülálló szülőként nem találva jobb megoldást, magával vitt a szünetekben a munkaidejében. Ott találkoztam vele.

Az ottani gyerekek nem igazán kedveltek engem. Nyilván tudták, hogy Linda néni kislánya vagyok, és mivel én nem árva gyerek voltam, nem igazán tudtak kapcsolódni hozzám, néhányan kifejezetten undokul is viselkedtek velem. Eleinte anya próbált megvédeni ezektől a helyzetektől és beszélni mindannyiunk fejével, de aztán ezek az atrocitások jellemzően olyan időpontokra és helyszínekre szűkültek, amikor anyukám nem látta, mert más elfoglaltsága volt, például épp ebédeltetett másokat, vagy valakit az orvosi szobába kísért el kisebb-nagyobb sérülések miatt. Én akkorra teljes mértékben megértettem anya szavait: hogy ezeknek a gyerekeknek mennyire nehéz a szüleik nélkül, hogy ők sokkal hátrányosabb helyzetben élnek, mint mi, és hogy a haragjukat, undokságukat ne vegyem magamra, mert nem nekem szól, hanem a saját nehéz sorsukból fakadó nehéz érzések ezek. Ezért aztán sosem szóltam anyunak.

Egy alkalommal egyedül hintáztam az otthon udvarán, mikor két nagyobb lány lépett oda hozzám, és rám kiabáltak, hogy az az ő hintájuk, mert ők laknak itt, vitessem ki magamat az anyámmal egy játszótérre és tűnjek el az ő helyükről. Megszeppenve vetődtem le azonnal a hintáról, és már iszkoltam volna odébb, mikor Nerina, hétéves létére meglepően merészen és határozottan, odatoppant közém és a két lány közé, megfogta a kezem, hogy ne meneküljek el, és közben haragosan a szemükbe nézve kiosztotta őket.

Ámulva figyeltem akkor Nerinát, ahogy mondta a magáét, nem riadva meg a lányok fenyegető fellépésétől sem – merthogy eleinte szóban kezdték fenyegetni őt, mit csinálnak, ha nem fogja be a száját, aztán az egyik lány agresszíven lökdösni kezdte, mire Nerina elengedte a kezem, hogy egy esetleges fizikai harcban is fel tudja venni a kesztyűt. Erre aztán többen felfigyeltek az udvaron, és akkora zsvaj alakult ki körülöttünk, hogy az egyik nevelőnő közbeavatkozott, mielőtt tényleges verekedésbe torkollt volna a konfliktus.

Büntetésből a három résztvevő lányt az udvar három különböző pontjára állították a játékidő alatt; én anya engedélyének köszönhetően végig Nerina mellett kuksoltam csendben, szorongatva a kezét, miközben ő megállás nélkül csacsogott mindenféléről.

Ekkor kezdődött a mi barátságunk – és innentől kezdve engedte meg anya, hogy egyedül maradjak otthon, nem vitt többször az otthonba.

Nerina határozottan megfogta a két vállamat, és karnyújtásnyira tolt magától, megszakítva ezzel a vaníliaillatú ölelést, hogy egy nagy vigyorral az arcán a szemembe nézzen.

- El sem hiszem, hogy végre utazunk, Mimi, egy teljes hónapot a napsütötte Friscóban tölthetünk! – ujjongott lelkesen. – Mászhatunk hegyeket, megmárthatjuk a lábunkat a Csendes-óceánban, nézhetünk napfelkeltéket, napnyugtákat, megnézhetjük élőben és testközelből a Golden Gate hidat, heverészhetünk a Golden Gate parkban, elmehetünk egy csomó programra... - sorolta a ránk váró kalandokat, levegőt sem véve közben, így alig tudtam hozzászólni a monológhoz.

- Oké, oké, Ri, de meg ne fulladj itt a nagy lelkesedésben, vegyél levegőt is azért – szóltam rá mosolyogva, és távolabb léptem, így elengedte a vállam.

- Tudom, tudom, bocsi, csak annyira izgatott vagyok! Soha nem voltam még ilyen hosszú ideig és ennyire távol az otthontól, nagyon-nagyon várom már! – tette össze a két kezét a mellkasa előtt, és még egy sikongó hangot hallatott.

Anya hangosan felnevetett, ahogy minket figyelt csípővel a mosogatónak dőlve és a kezét törölgetve a konyharuhával.

- Olyan jó látni, Rina, hogy ennyire lelkes vagy, remélem, Mimire is átragad ez a hangulat!

- Ha nekem is csak egy hónapig kellene ott lennem – kezdtem bele a válaszomba. – tudva, hogy aztán hazajöhetek, jobban lelkesednék, de én utána, ki tudja meddig, ott ragadok apáméknál, és-

- És addig is, lesz egy teljes hónapod, hogy felmelegítsd a kapcsolatodat apáddal és az öcséddel, – szakított félbe Nerina emelt hangon. – meg arra is, hogy felfedezzük a környéket, és aztán te fogod folyton az orrom alá dörgölni, hogy ott élhatsz, én meg itt senyvedek majd Bostonban az őszi hűvös esőben.

- Ja, persze – forgattam meg a szemem duzzogva. Nekem már most hiányzik a bostoni őszi eső.

- Lányok, lassan el kell indulnunk a reptérre – figyelmeztetett anya, lezárva ezzel a beszélgetést.

A reptérre érve visszatért a szorító érzés a gyomrom tájékán. Zavartak a furcsa pillantások a körülöttünk lévő idegen utasoktól, ahogy a zöld kendőmmel a fejemen húztam az óriási

bőröndömet, bár nem értek váratlanul. A kopaszság teljes mértékben összefonódott már a daganatos betegséggel a köztudatban, így megszoktam már a szemöldökráncolással járó, sajnálatot sugárzó tekinteteket, ha nem parókával jelentem meg valahol. Lesütött szemmel kullogtam anyu és a megint fecsegő Nerina után, hogy ne kelljen annyi tekintettel szembesülnöm. Nem igazán fogtam fel barátnőm szavait, mert közben ismét elmerültem a saját negatív gondolataim mocsarában.

A leghosszabb idő, amit tizenhét év alatt anyától távol töltöttem eddig, az egy hét volt; körülbelül ennyi ideig voltam általában apáéknál. Amióta az eszemet tudom, anya mindig velem volt és velem van a mai napig.

Alig múltam egy éves, mikor anya megtudta, hogy apám beleszeretett egy kolléganőjébe, sőt teherbe is ejtette nem sokkal a születésem előtt – így lehetséges az, hogy az öcsém és köztem csak fél év korkülönbség van. Lényegében közös megegyezéssel beadták a válókeresetet, apám Bostonból elköltözött az ország másik végébe az új nőjével, Friscóba, anya meg én pedig ketten maradtunk, ketten a világ ellen.

Anya a tartásdíjon kívül más segítséget nem kért, és nem is fogadott el apámtól. Anyagilag teljesen a saját lábára állt, velem kapcsolatban pedig a nagymamám segített neki, amíg el nem vesztettük őt egy agyvérzés miatt, amikor iskolás lettem. Nem voltunk gazdagok, sőt – de nagyon jó, szeretettel teli gyerekkorom volt, és édesanyám lett a világom közepe.

Anyától tudom, hogy apámmal a válás után pár évig nem találkoztam, hisz túl macerás lett volna neki olyan kicsi gyereket átutaztatni a fél világon. Épp ezért az első pár alkalommal, amikor pár napra elvitt magával egy-egy jelesebb eseménykor, mint a karácsony vagy a hálaadás, nagyon rosszul viseltem a távolságot anyutól és sokat sírtam. Később aztán, ahogy nagyobb lettem, már kevésbé terheltek meg érzelmileg ezek az alkalmak, de igazán sosem élveztem az ott töltött időt.

Apám kapcsolata az új nővel végül nem volt túl hosszú életű – totál megérte elhagyni anyámat –, de a szakításuk pontos körülményeit nem ismerem, nem mintha érdekelt volna bármikor is. Én annyit éreztem belőle, hogy egyszer csak nem volt már ott apáméknál; még az öcsém szülői felügyeletéről is lemondott, és nagyjából olyan gyakorisággal látogatta a fiát, mint amilyen gyakran én megfordultam apámnál. Hogy ez az öcsémet és apámat hogyan érinthette, arról fogalmam sincs, nem igazán szoktunk mély, érzelmes beszélgetéseket folytatni. Igazából alig szoktunk beszélgetni. Az apám a mai napig tök zavarban van a társaságomban, lerí róla, hogy fogalma sincs, mit kezdjen a kamasz lányával; az öcsém meg... jellemzően nem is látom, mert a szobájába zárkózik, nemhogy beszélgetni tudnék vele.

- Aú! – Olyannyira elmélyültem a gondolataimban, hogy egyenesen belesétáltam Nerina hátába, ahogy rátaláltunk a megfelelő kapura, ahonnan a repülőnk indul.

- Hé, nézz a lábad elé! – mosolygott rám bosszankodva.

- Bocsánat, nem figyeltem – feleltem duzzogva.

- Drágáim, – fordult hozzánk anyu könnyes szemekkel. – nagyon, nagyon szeretlek Titeket! Elmondani nem tudom, mennyire fogtok hiányozni. – Nerinát a bal, engem pedig a jobb karjával szorosan magához húzott egy ölelésbe.

- Te is nagyon fogsz hiányozni nekünk – válaszolta Nerina, ahogy viszonzta anya ölelését. Én a torkomat fojtogató sírástól nem tudtam megszólalni, csak belekapaszkodtam anya karjába és belefűrtam az arcom a vállába, mélyen magamba szívva a jellegzetes illatát.

- Nagyon vigyázzatok magatokra, és kérlek, írjatok, amint leszálltatok San Franciscóban – folytatta anya, majd adott egy puszit a kendőmre.

- Így lesz, megígérjük – mosolygott anyára Nerina. Az ő tekintete is jobban csillogott a szokásosnál.

Anya Nerina halántékára is adott egy apró puszit, aztán elengedett bennünket. A vállamnál fogva maga felé fordított, és az arcomat a két keze közé vette, hogy mélyen a szemembe tudjon nézni.

- El tudod nekem hinni, ha azt mondom neked, hogy minden rendben lesz?

Szinte szuggerált azzal a könnytől fátyolos, mogyoróbarna tekintetével. Értettem a mélységét ennek a mondatnak; hogy ez nemcsak arról szól, hogy jó repülőutunk lesz, és nem is pusztán arról, hogy a költözés végül jól fog elsülni és jól fogom magam érezni az elkövetkező hónapokban. Ebben a mondatában az a meggyőződés is benne volt, hogy meg fogok gyógyulni.

Hiszen meg *kell* gyógyulnom. Mi lenne anyával, mi lenne Nerinával, ha belehalnék a rákba? Összetörnének, ebben biztos vagyok. Küzdenem kell. *Értük* mindenképp küzdenem kell.

Csak olyan nehéz lecsitítani a félelmet...

Nyeltem egyet, majd bólintottam anya kérdésére.

- Megpróbálom, anya – tettem hozzá suttogva, elcsukló hangon.

Egy utolsó szoros ölelésben kapaszkodtunk egymásba.

Pár órával később elgémberedve és kissé álmosan szálltam le Nerinával a gépről, de aztán a friscói repülőtér épületébe érve azonnal kitisztult a fejem. Sokkolóan hatott rám az az embertömeg, ami fogadott bennünket. Lépten-nyomon egymásnak ütköztünk hol Nerinával, hol siető, oda se figyelő idegenekkel, akik olyannyira el voltak foglalva a saját dolgaikkal és sietségükkel, hogy fel sem tűnt nekik a kendővel borított fejem, egyetlen furcsa pillantást sem kaptam, ahogy a kijárat felé haladtunk.

Miután Nerinával megszereztük a bőröndünket, viszonylag hamar egymásra találtunk apámmal, köszönhetően annak, hogy próbált olyan helyen várni ránk, ami közel volt a kapunkhoz. Az elmúlt hónapokra jellemző gyakori találkozások okán jól ismertem már rövidre nyírt, gesztenyebarna frizuráját (itt-ott azért már kopaszodott) és azt a különleges, jegeskék tekintetet, ami hűvösnek is tűnhetett volna a színe miatt, de a kedves mosolytól a rövid körszakálla alatt melegnek hatott. Az öcsém örökölte apától ezeket a szemeket – az ő tekintete ridegebb szokott lenni, nem igazán lehet őt mosolyogni látni.

Apám lelkesen integetett felénk, hogy észrevegyük a tömegben. A már megszokott öltönyös kinézete helyett a friscói hőséghez illően egy térdig érő, világosbarna lenvászon nadrágot és egy fehér teniszpólót viselt; nagyon furcsa volt őt így látni.

- Szervusz Mimi, Nerina – biccentett mosolyogva barátnőm felé, mi pedig kórusban üdvözlőtük. Tett egy lépést felém, miközben egy kissé megemelte mindkét karját, én pedig lélegzetviasszafojtva odakaptam a tekintetem, amire megállt a mozdulat közben. Egy nagyon kínos pillanatig azt gondoltam, meg akar ölelni... de aztán érzékelhetően meggondolta magát, amire én megkönnyebbülten kifújtam a tüdőmbe szorult levegőt.

- Khm, – köszörülte meg a torkát zavartan. – gyertek, nem olyan messze parkoltam le.

Elvette mindkettőnktől a hátizsákunkat, hogy csak a bőröndöt kelljen magunk után húznunk, és aztán elindult kifelé a reptér épületéből, mi pedig némán követtük őt. Gyorsan rátaláltunk az autóra, amivel kijött értünk; egy mattfekete Porsche Macan fényszórói gyúltak fel, ahogy megnyomta a slusszkulcs ajtónyitó gombját.

Ahogy megláttam ezt az egyértelműen méregdrága autót, éreztem, ahogy az egekbe szökik a pulzusom, és felébred bennem a harag. Ismerős volt már számomra ez az érzelmi reakció: amikor apáékhoz jöttem látogatóba, gyakran tapasztaltam ilyen hirtelen gyúló dühöt apám iránt, amiért ő ebben a luxusban élt és nevelte fel az öcsémet, nekünk anyával meg csak a garzonlakás maradt, a galériám saját szoba helyett, és anya túlórái, hogy egyáltalán az alapvető dolgokat biztosítani tudja. Persze, pontosan tudom, hogy ebben anyám konoksága is

szerepet játszott, hogy nem fogad el semmilyen anyagi segítséget apámtól, de apára sokkal könnyebb volt haragudnom.

Az út apámék házáig kissé kínosnak ható csevejjel telt. Apa próbált olyan érdeklődő, de felszínes kérdésekkel szóval tartani minket, mint hogy milyen utunk volt, milyen terveink vannak a nyár utolsó hónapjára itt Friscóban, Nerina pedig igyekezett kedvesen megválaszolni őket és fenntartani a beszélgetést; mindeközben én maximum csak igen-nem válaszokat adtam a kérdésekre, miközben kifelé bámultam az autó ablakán.

Megkönnyebbülésemre aztán hamarosan begördültünk a két oldalon szögletes formára metszett, élénkzöld sövénnel övezett kocsibehajtón, majd apa a garázsajtó elé parkolt. Kiszállva a kocsiból eléem tárult a már elég jól ismert, viktoriánus stílusú épület: a fehér fafaragások éles kontrasztot képeztek a sötétbarna homlokzattal, a világosszürke tető hosszan, meredeken nyúlt az ég felé, a ház előtti kisebb területen pedig gondozott, zöld gyeppel gyönyörködtette a szemünket. Úgy sejtettem, hogy ez nem apáék műve, hanem kertész foglalkozik rendszeresen a kerttel és a növényekkel.

Nerina tátott szájjal és egy „wow” felsóhajtással állt meg mellettem, bámulva az új, méretes lakóhelyünket.

- Azta, Mr. Parker, maguk itt élnek ketten? Nem túl nagy ez a ház maguknak? – kérdezte barátnőm kicsit sem diszkréten ámulatában.

- Nos... végül is milyen jól jön most a tágas ház, nem? Örülök, hogy most már négyen fogjuk megtölteni a szobákat – válaszolta apám mosolyogva, miközben az egyik vállára vette a hátizsákjainkat, szabadon maradt kezével pedig rámarkolt Nerina bőröndjére. – Gyertek, lányok, megmutatom a szobákat.

Miután apa segített felvinni a verandára vezető pár lépcsőfokon a csomagokat, beléptünk a házba, és láttam Nerinán, hogy ismét lenyűgözte a látvány. Gondolom, a kissé régiesebb külső után hasonló stílusra számított belül is, de csalódnia kellett, a ház ugyanis belülről teljes mértékben beleillett volna a mai modern, minimalista dizájnt hirdető lakberendezési újságokba, amelyek a sztárok otthonait mutatják be.

Apa először az alsó szinten vezetett körbe minket, vagyis inkább Nerinát, hiszen én jártam már itt jó pár alkalommal. A földszinten a nappalit, a konyhát és egy kisebb fürdőszobát mutatott be nekünk. Mindenütt tiszta, fehér falak, letisztult, modern bútorok és mindenféle cserepes növények dominálták a tágas tereket. A modern bútorok mellett a legújabb technológiás eszközök sem maradhattak el: mosogatógép, kétszárnyú, érintőképernyős hűtő a

konyhában; síkképernyős TV, óriási hangszórók és játékkonzol a nappaliban; mosó- és szárítógép a fürdőszobában – csúcskategóriás eszközök egy csúcskategóriás családnak.

Mi anyával mosás után a kád fölé rögzített fregolin szárítottuk a ruhákat, és magunk mostuk el a legnagyobb lábasokat is, a hűtőnk pedig már olyan öreg, hogy megsárgult a fogantyúja. Éreztem, ahogy a keserű harag ismét felfelé kúszik a mellkasomból a torkomba, de nem adtam hangot neki.

- Bátran használjatok bármit, éreztétek otthon magatokat – mosolygott ránk melegen apám. – A vásárlást általában én intézem, a hűtőn találtok egy mágnessel rögzített bevásárlólistát, amit mindig aktualizálunk, ha bármire szükségetek van, írtok fel oda. Persze, nyugodtan magatoknak is vásárolhattok, ha szeretnétek, de nekem kocsival általában egyszerűbb. Fürdőszoba fent is van, így nem kell olyan sokat várni egymásra, mire sorra kerül mindenki, bármelyiket nyugodtan használhatjátok. Bobby a fentit szokta.

Mintha csak arra várt volna, hogy a nevét mondják, az öcsém, Bobby állt meg a lépcső aljában, kezét a korláton tartva. Kissé zavarba ejtő látvány volt kócos, mindenfelé álló piszkosszőke hajával, meztelen, jól kidolgozott felsőtestével és hidegkék tekintetével, amit egykedvű mosolya nem melegített úgy fel, mint amikor apa mosolygott.

- Hali – köszönt ránk, intve egyet a kezével, majd közelebb lépve Nerina felé nyújtotta jobb kezét. – Bobby Parker – mutatkozott be barátnőmnek, aki viszonzta a kézfogást.

- Nerina Kane, örülök, hogy megismerhetlek!

- Fiam, igazán felvehettél volna ennél alkalmasabb öltözetet a vendégvárásra... - nézett rosszallóan apa az öcsémre, aki válaszul csak flegmán vállat vont, aztán eltűnt a konyhában.

- Elnézést kérek, a nevében is – fordult felénk apa büntudatos arccal. – nos... nem igazán vagyunk hozzászokva a női lakótársakhoz.

Érezhető volt, hogy érzékeny témát érintettünk. Apám zavarában megköszörülte a torkát, aztán hirtelen kihúzta magát, felöltött egy kissé túlságosan is vidám mosolyt, és folytatta a körbevezetésünket az emeleten.

Bobby szobáját kivéve – aminek az ajtajára egy koponyákkal tarkított „Belépni tilos!” tábla volt akasztva, szóval akkor se néztem volna meg, ha kényszerítenek rá – apa végig vezetett bennünket a felső szinten található hálósobákban és fürdőszobában, ami meglepően tiszta és rendezett volt ahhoz képest, hogy egy kamasz fiú használja. Az én szobámat hagyta a legvégére, ami szerencsére olyan tágas, hogy Nerinával együtt lakhatunk abban az egy

hónapban, amíg ő is itt van velem Friscóban. Nerina még fel sem dolgozta az újabb lebilincselő vizuális sokkot, apám már magunkra is hagyott bennünket, hogy nyugiban kipakolhassunk a táskáinkból.

Barátnőm tátott szájjal és egy nagy sóhajjal elterült a megvetett baldachinos franciaágyon.

- Úristen, Mimi, ehhez a luxushoz nagyjából három perc alatt hozzá tudnék szokni! Most már tutira biztos vagyok benne, hogy egy pénzes fickóhoz kell majd feleségül mennem... - mosolygott önelégülten.

- Nem t'om, szerintem nem nagy durranás – válaszoltam flegmán, mire tágra nyílt szemekkel ült fel és meredt rám.

- Hát te hülye vagy, ha tényleg így gondolod! – nevetett hitetlenkedve. – Én *eszméletlenül* élvezni fogom ezt az egy hónapot – sóhajtott Nerina élvezettel, miközben széttárt karokkal ismét elterült az ágyunkon.

Mogorván álltam neki a kipakolásnak.

Pár órával később leverten üldögéltem a földön a szobánkban, ami, annak ellenére, hogy már jó pár éjszakát töltöttem itt, mégis annyira új volt számomra, hogy képtelen voltam otthon érezni magam. Még mindig szokatlan volt a korall selyemfüggöny, a kristályüveges ajtó, ami a saját teraszra(!) nyílt, a hófehér, csupasz falak és a függönyhöz hasonló árnyalatú, elképesztően puha szőnyeg. Idegen volt számomra minden bútor, minden négyzetmilliméter. A falhoz tolt franciaágy a bordó selyemágyneművel és a baldachinnal. A gesztenyebarna könyvespolc, íróasztal, ruhásszekrény.

Mindennél jobban szerettem volna azt hinni, hogy ez nem az enyém. Hogy ez egy rémálom, amiből nemsokára felébredek. Mindennél jobban vágytam rá, hogy az ágy alól vagy a szobaajtó mögül kiugorjon egy kamerás operatőr, és a képembe kiabálja, hogy „Átverés! Bevetted!”, vagy csak az apám azzal a bosszantó, meleg mosolyával a képén kijelentse, hogy az évszázad viccét lőtte el.

De bárhogyan is álmodoztam, szembesülnöm kellett vele, hogy ez a fényűző valóság, a *kaliforniai álom*. Gyanítom, minden korombéli tizenhét éves lány arra vágyik, hogy egy ekkora villa „lakosztályának” boldog tulajdonosa legyen... Én azonban hányingert kaptam már a gondolattól is, hogy ebben a luxusban kell eljátszanom, hogy új életet kezdek egy új emberként, aki nem beteg. Mindezt azzal a tudattal, hogy édesanyám, aki az életéből az

elmúlt 17 évet feláldozta értem, továbbra is abban a kis garzonban kel és tér nyugovóra, most már magányosan.

Egy új élet ígérete. Ezzel hitegetett hónapok óta anya és Rina. Hinni akartam nekik, teljes szívemből, de itt, ebben a szobában, egyedül maradván a félelmeimmel és a kétségeimmel úgy éreztem, baromság volt az egész. Hogyan is gondolhattam egy percre is, hogy nem fog kiderülni az itteni környezetemben lévők számára is, hogy haldoklom? Mennyire naiv dolog volt azt feltételezni, hogy itt nem skatulyáznak majd be a szegény, beteg lány szerepébe, mint otthon Bostonban? És különben is... hogyan kezdhetne egy magamfajta szálnalmas alak új életet? Az én életem már nem lesz új, sőt talán sokáig sem fog tartani. Úgy tűnik, rövid életet érdemeltem a sorstól.

Gondolatok rohamos villanásaival küszködve ültem az új szobám padlóján, az új életem küszöbén, és egyre inkább elnyelt a sötétség. Nem volt ez új, sem szokatlan - gyakran maguk alá temettek a depresszív gondolataim. A terapeutám sokszor megnyugtatót már, hogy ez természetes és adekvát, hiszen mégiscsak a halálfélelmemmel kell megküzdenem. Megvolt már a jól begyakorolt stratégiám ezekre az epizódokra: 1. három mély lélegzetvétel, négyig elszámolva minden be- és kilégzésnél; 2. bal karral átölelem magam körben a hasamon, jobb kezem a nyakam bal oldalára helyezem, hogy érezhessem a lassuló szívverésem; 3. háromszor elismételni a mantrát: „ezek csak gondolatok, nem azonosulok velük”. A lecsillapodásban a legjobban mindig a második lépés segített, mert a szívverésem kitapintása egyszerre erősített meg abban, hogy egyre jobban megnyugszom, és emlékeztetett arra a szorongásroham kellős közepén, hogy még élek.

Nerina lelkesen hajtogatta, hogy ez a várva várt lehetőségem az újrakezdéshez, és ezt érvekké is igyekezett alátámasztani. Friscóban engem nem ismer senki, csak ő, aki nyár végén visszarepül Bostonba, az apám és az öcsém. Itt senki nem tud rólam semmit. És nem is kell játszanom az őszinteség mintaképét és bevallani magamról mindent. Persze nem arról van szó, hogy összehazudnék magamnak egy egész életet, múlttal, jelennel, jövővel. Nem, pusztán csak... nem vallok be mindent. Olyan dolgokat, amikről nem kell mindenkinek tudnia.

- Hé, Mimi – lépett be Rina a szobába halkán, és mellém telepedett a földre. – Min gondolkodsz itt a kemény padlón?

- Csak... az életemen – válaszoltam ugyanolyan halkán, ahogyan ő beszélt hozzám.

- Gyere, kelj fel.

Könnyedén feltápaszkodott, és óvatosan engem is álló helyzetbe húzott. Mindkét kezével rászorított a vállaimra, majd finom taszigálással a szekrényajtón lévő tükör elé vezetett, és mellém állt. Ott álltunk, két legjobb barátnő, és egymás tükörképét fürkészttük.

Tekintetemmel végigsiklottam rajta. Lila csíkokkal tarkított, sötétbarna haján, amely most kibontva a háta közepét verdeste. Egy pillanatra megállapodtam az arcán, és mélyen barna szemeibe merültem. Továbsiklottam pisze orrán, vékony ajkain.

Nerina közelebb hajolt, és a fülembe súgta. - Magadat nézd, Naomi. Ne engem.

Megtettem. A tekintetem a saját tükörképemre siklott.

És elborzadtam.

Nerina látta a fintort az arcomon, így megszorította a kezem. Nem mondott semmit, de én minden gondolatát kiértettem abból a szorításból. Ismét magamra néztem, elfogadással és beletörődéssel. Kopasz fejbőröm, amit most nem takart a szokásos zöld kendőm, megcsillant a lámpa alatt. Sápadt voltam, szeplőkkel és anyajegyekkel tarkítva. Mogyoróbarna szemeim betegesen, fakón fénylettek, alattuk sötét karikák húzódtak. A szemöldököm, a szempilláim alig-alig látszottak, a hajammal együtt onnan is kihullott szinte minden egyes szőrszálam. Az arcom beesett volt, emiatt egyébként is kiálló arcsontom még inkább kidudorodott. Egész alakomról sütött a betegség, hiszen a kezelések alatt soványra fogytam. Nem láttam már magamon sem a korábban jellemző nőiesebb vonalakat, sem az izmokat, amik még a röplabdázással épültek rám az évek során.

Végignéztem Rina teltkarcsú testén, amit egy cicanadrág és egy spagetti pántos top takart, majd a saját gebeségemen, és elfogott a keserű gyomorszorítás. A torkomban keletkezett gombóc és remegve legörbülő szám jelezte, hogy hamarosan sírva fakadok.

Tenyerembe temettem az arcom, és rázkódni kezdtem. Nerina nem mondott semmit, csak magához húzott és szorosan átölelt. A vállára hajtottam a fejem, és a könnyeimben fuldokolva nyögdecseltem összefüggéstelen dolgokat. Magam sem értettem, mit mondok, csak tudtam, mit akarok mondani. Ő mégis megértette. Eltolt magától, a tükör felé fordított, és duruzsolni kezdett a fülembe.

- Igenis szép vagy, Naomi. Sőt, nem is szép, gyönyörű. És ezt nem elfogultságból mondom. Soha nem láttam nálad szebb rákos lányt. - Megremegtem a 'rákos' szó hallatán, és azon, hogy Nerina milyen bátran ki meri mondani. - Egyik sorstársad sem volt olyan szép, mint te, akikkel eddig találkoztam. Ez te vagy Naomi, nincs miért szégyenkezned.

Maga felé fordított, mélyen a szemembe nézett, és a karomon végigsimítva megszorította a kezem, közben szünet nélkül folytatta. - Érezd magad kiválasztottnak. Fogd ezt fel egy leckének. Tudod, van az a mondás, hogy mindenkire annyit mér az élet, amennyit elbír. Te pedig hihetetlenül erős vagy. Amikor majd meggyógyulsz, olyan életbölcsséggel leszel gazdagabb, amit mások egy életen át sem tanulnak meg.

Minden szót szilárd határozottsággal ejtett ki, és én elhittem mindent. Mindent, ami elhagyta az ajkait. Hogy sokan azt hiszik, az élet csak móka és kacagás. Hogy gőzük sincs arról, hogy az életben valójában mennyit kell küzdeni, és ha ők kerülnek nehéz helyzetbe, kihátrálnak és feladják. Hogy *amikor* meggyógyulok, sokkal erősebben megyek tovább.

Elhittem neki mindent. Mert el akartam hinni neki.